

acurat i vertiginós

Iván Martín, pianista canari nascut el 1978, va oferir al Festival de Torroella de Montgrí un recital amb peces d'Antoni Soler, Domenico Scarlatti, Claude Debussy i Frédéric Chopin, tot acabant amb Johann Sebastian Bach

JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

Alván Martín, piano. Obres d'Antoni Soler, Domenico Scarlatti, Claude Debussy, Frédéric Chopin. Festival de Torroella de Montgrí. Auditori de Música Espai Ter. 15 d'agost.

Torroella, és tradició que el Festival ofereixi un o uns concerts per a piano sol amb la proposta d'un pianista conegut per la seva trajectòria artística, sigui un intèrpret de llarg recorregut i consolidat o sigui un jove amb una carrera per fer i per assegurar... davant del públic i de la crítica. Sempre, però, la qualitat hi és assegurada, qualitat que va acompanyada d'un atractiu innegable pel que fa al programa i al currículum de l'artista. Era el cas evident d'Iván Martín, jove dels que encara a la seva biografia fan constar l'any del seu naixement per reforçar d'aquesta manera el valor intrínsec de la seva curta carrera.

L'artista, nascut el 1978 a Las Palmas de Gran Canària, es presentava a l'auditori de música de Torroella de Montgrí amb un programa complex i exigent que havia de mostrar la versatilitat tècnica i interpretativa del jove Martín. A la primera part, la proposta d'Iván Martín eren sis sonates d'Antoni Soler i, a continuació, quatre sonates de Domenico Scarlatti. El primer un olotí, monjo montserratí que ingressà, també, a la comunitat d'El Escorial i el segon un napolità afincat a Madrid. Soler va rebre lliçons d'Scarlatti i les seves obres, per a clavecí quan el pianoforte començava a imposar-se, són "d'un sonar curt, retallat, detallat, articulat, nerviós on cada nota dringa, comença i acaba molt nítidament i té una existència breu però brillant", com diu Irene Pujol i Torras al seu comentari al programa de mà.

I així va ser com Iván Martín va interpretar les sonates del pare Soler i les de Scarlatti. Amb una agilitat, gairebé vertiginosa i una concisió matemàtica i precisa, però també amb cura i amb rigor. En les melodies del mestre i deixeble s'endevinen les notes del folklore i les danses castellanès, alegres i rítmiques i un s'imagina places i carrers bulliciosos i festius.

La pausa de descans va servir per fer un trencament radical en l'oferta que el pianista havia presentat i Martín, del setcents, va fer un salt estètic i històric de notable evidència. Ara les notes ja no tindrien una curta durada com contenien les partitures de Soler i Scarlatti, sinó que les ressonàncies de Debussy i, sobretot, de Chopin s'imposarien en l'ampli espai de l'auditori. De Claude Debussy, Iván Martín proposava Tres preludis del Primer llibre de Preludis i de Frederic Chopin la Balade núm. 1 op. 23, la Gran Polonesa Brillant op. 22 i quatre estudis dels Études op. 10. Aquí, en les versions que Iván Martín va presentar de les obres de Debussy i de Chopin, el jove intèrpret va ser igualment acurat, impetuós, que no vol dir precipitat, i va mostrar l'ànima més romàntica del compositor i pianista, mestre de pianistes, que va ser Chopin. L'intèrpret va expressar els sentiments més obvis i evidents del discurs romàntic de Chopin, i amb bona tècnica i amb precisió va exposar els instants més vertiginosos de les notes de la Gran Polonesa i, alhora, va resultar acadèmic en els quatre estudis finals del programa, unes peces didàctiques que la història ha convertit en obres de concert i que Iván Martín va executar amb delicadesa i amb força.

Per obsequiar al públic del Festival, àvid de sentir una jove promesa convertit en un professional de primer ordre,

Iván Martín va recórrer a Johann Sebastian Bach. Un bon final, sens dubte, d'un concert que havia començat amb notes del Classicisme i va concloure en el Romanticisme més genuí. El Barroc n'era l'obsequi final.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/17/acurat-vertiginos/631087.html?utm_source=rss